

Chị Thư Thư, email: trangviettuoihongtnp@gmail.com

Ban biên tập trường THCS Lê Quý Đôn (Hải Dương) trân trọng giới thiệu tác phẩm “Câu chuyện về cái ấm cũ” của Câu lạc bộ “Em yêu văn học - Ba Đình” (trường THCS Ba Đình, Hà Nội). Sao trường các bạn cũng giống trường chúng tôi thế, có CLB văn học! Và chắc hẳn nhiều trường khác cũng có đấy. Chúng ta cùng kết nối nhé?

CHƠI XUÂN

Bờ bên kia mở hội
Châu chấu muốn qua chơi
Mà ao sâu quá đổi
Biết làm sao bây giờ?

Thấy châu chấu ngần ngại
Chích bông thương bạn quá
Bèn ngắt một chiếc lá
Thả xuống ao làm thuyền.

“Ôp ộp... cậu ngồi yên
Kèo thuyền chao lạt đấy!”
Ếch vừa bơi vừa đẩy
Đưa bạn mình qua ao.

Ngàn tia nắng xôn xao
Thấp mùa xuân trên cỏ
Cả ba người bạn nhỏ
Tung tăng vào hội vui...

NGUYỄN NGỌC HÙNG

(Đội 10, thị trấn Chợ Chùa,
Nghĩa Hành, Quảng Ngãi)

Câu chuyện về CÁI ẤM CŨ

Ở ngôi làng nọ, có một gia đình nhỏ sinh sống, làm bạn với công việc trồng trọt, cấy cày. Vì việc đồng áng mỗi ngày một vất vả, ít có thời gian thưởng trà nên họ mua một chiếc bình hiện đại để tiện sử dụng hơn. Từ ngày có cái bình giữ nhiệt mới, người chủ gia đình rất thích nó. Cũng từ đó, chiếc bình trở nên kiêu ngạo và đầy ảo tưởng về vị trí quan trọng của mình.

Người chủ đã quen dùng bình mới, lâu ngày cũng quên bẵng mất chiếc ấm cũ. Lúc dọn dẹp nhà cửa, ông đã định bỏ chiếc ấm ấy đi. Chiếc ấm khô cong vì lâu rồi chẳng ai ngó ngang tới. Nó buồn lắm! Đã thế, bình mới lại còn nói:

- Ôi trời, đồ cũ thì nên vứt đi chứ để đó làm gì cho bẩn hết cái không gian sạch sẽ này! Cũng tại anh quá xấu và cũ nên mới bị bỏ không như vậy. Buồn cũng chả ích gì!

Nghe những lời nói hợm hĩnh đó, ấm cũ chỉ thờ dài nói:

- Ai chẳng có lúc cũ và già đi... Đến một ngày nào đó, anh cũng như tôi thôi!

Bình mới nổi cơn tức giận:

- Họ yêu thích tôi vậy sẽ không bao giờ để tôi cũ và bẩn như anh đâu! Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn dùng cái thứ như anh nữa? Thật đáng để bỏ đi! Mà anh đừng có chạm vào tôi, tôi không muốn bị bẩn!

Nói xong, bình quay mặt ra chỗ khác, còn ấm thì gục mặt xuống nhớ về những lần được đựng trà, được ông bà chủ yêu quý mà muốn rơi nước mắt. Ấm nghĩ thầm: “Bình nói đúng, men trên cơ thể mình sao lại rạn nứt như vậy? Nó đã bạc theo thời gian rồi lại lem nhem và bẩn thỉu thế này sẽ chẳng ai quan tâm đến mình nữa. Còn anh bình mới, vừa thơm tho, sạch sẽ, lại giữ được nhiệt lâu hơn, ông bà chủ sẽ thích anh ta. Anh ta

cũng tài giỏi, có thể đun lại nước chỉ bằng một nút bấm. Thân hình anh ta lại được gắn những mảnh thủy tinh lấp lánh. Minh chỉ là chiếc bình gốm cũ, đơn giản... Ông bà chủ không thích mình là đương nhiên rồi!”.

Chợt ầm lảng tai nghe. Một giọng nói ấm áp, đã quen thuộc mà lâu lắm ầm mới được nghe lại. Thì ra, ông bà chủ đang đón tiếp một vị khách quý - người thầy dạy cũ của ông chủ. Hai thầy trò lâu ngày gặp lại xiết bao vui mừng. Người chồng bảo vợ pha trà tiếp khách.

- Nhớ lấy thứ trà ngon vẫn hay đãi thầy, mình nhé! - Người chồng dặn với theo vợ.

Hồ hởi pha trà trong chiếc bình mới, người học trò cũ liền cung kính hỏi thầy:

- Thưa, thầy có nhận thấy hương vị trà năm xưa không ạ?

Người thầy chưa trả lời ngay mà ngâm mấy câu thơ:

*“Thèm bấy lâu nay một
ngụm trà*

*Ngóng người tri kỷ tận
phương xa*

*Hương trà xứ ấy lòng còn
lắng*

*Dẫu có bao xuân vị chẳng
nhòa!” (*)*

Nói xong, ông nâng chén trà, nhìn ngắm, thưởng một ngụm, rồi đáp:

- Nước trà có vẻ trong hơn, hương vẫn đượm nhưng hình như thiếu mất vị chát mà ngọt thắm nơi đầu lưỡi mỗi khi thưởng xong. Hình như trà không pha bằng cái ầm cũ!

- Ôi, thầy vẫn thế! Quả là con đã mua một chiếc bình mới...

Rồi ông quay sang bảo người vợ:

- Minh ơi, pha giúp tôi trà mới vào chiếc ầm cũ nhé!

Ầm cũ không ngờ lại có ngày mình được tắm trong làn nước mát lạnh dưới ánh mặt trời trong lành, lại được cọ rửa như mới và đựng

trong mình thứ trà thơm nhuốm tình tri kỷ thế này! Bầu trời hôm nay xanh quá, ầm cứ run lên trong hạnh phúc của mình!

Người thầy vừa thưởng một ngụm trà đã nói:

- Chính là cái hương vị này... Nó bình dị mà đậm đà như nỗi nhớ của ta vậy. Con thấy thế nào?

- Thưa thầy, thầy đã khiến con hiểu ra rằng: Không phải cái gì mới cũng hoàn hảo hơn cái cũ.

- Có lẽ, khi một điều gì đó đã trở thành tâm giao thì dù có cũ kỹ cũng sẽ là tri kỷ đến suốt đời. - Người thầy nhẹ nhàng đáp.

- Cảm ơn thầy đã cho con thêm một bài học nữa. Đúng là dù đã trưởng thành thì con vẫn chưa thể nào biết hết được những giá trị sâu sắc, nhân văn trong cuộc sống ý nghĩa này.

ĐỖ KHÁNH LINH

(Lớp 7A7, Câu lạc bộ

“Em yêu Văn - Ba Đình”,

THCS Ba Đình, Hà Nội)

(*) Thơ của tác giả Đăng Học.

